

Andrejček pride do ribnika. Nekoliko časa postoji, potem pa jo krene na odprt grajski vrt. Ondi je bil vrtnar Jošt ravno zasadil nekaj novih cvetic. Andrejček gleda in gleda. Silno lepe cvetice so! Rad bi jih imel. Izruje tedaj eno, potem še eno in še in še. V tem pa ga zagleda Jošt. Poruval mu je Andrejček, seveda ne iz zlobnosti, njegove ljubljenske. Aj, kako se je zato ujezil! Oči so mu zagorele. Nosnici sta se mu napeli kakor zbesnelemu volu. Kar pihal je. Vendar pa Andrejček ni bil tepen. Ustrašil pa se je hudega Jošta le.

„To lepe!“ je jecal in nedolžno zrl v vrtnarja.

„Dal ti bom lepe“, je zamrmral Jošt pa mu vzel cvetice, ga napodil z vrta ter iznova posadil nežne gojenke.

Andrejčku so se posvetile solze v očeh. Potaknil je kos med zobe pa jo mahnil proti ribniku nazaj. Tam pa jo je naletel.

Gosi so se vračale po vrsti kakor bi šle v boj iz kopališča. Ena ugleda kos kruha v Andrejčkovih rokah in takoj jo krene sikaje proti njemu. Še ena! Cela vrsta mu gre naproti.

Kakor pribit obstane Andrejček. Malo srčece mu kar zastane. Ena izmed gosi mu namerja vzeti kruh, namazan s tropinami, a druga mu sili pod noge. Založaj kruha mu odpade iz ust. Tam v kotu oči se posveti in kot jagoda debele solze se mu udero po licu. Usta pa kažejo celo vrsto kot redkev belih zobčkov. A gosi se za vse to ne zmenijo. Kruh jim je všeč, kruh. Že sega ena po njem, že prijemlje druga Andrejčka za nogo. Andrejček ne more z mesta. Kot pribit stoji in se ne gane. Slednjič se mu izvije iz prsi silen krik. Jošt zasliši krik in meneč, da je Sršev padel v ribnik, skoči hitro tja in tu ugleda prizor, kakršnega vidite na sliki. Seveda se je Jošt nasmejal in malemu nagajivcu privoščil, da so ga kaznovale namesto njega gosi, vendar pa ga je naposled rešil sitnega položaja, mu potisnil kruh, ki mu ga je bila vzela gos, v roko in zapodil nagajive in sikajoče gosi.

Večkrat je pozneje Tinček spravljal Andrejčka, naj gre z njim po pavja peresa h gradu, pa ni ga spravil nikdar. Tinček pa doslej tudi še ni stopil pavu na rep.

Kdaj, kako in če se mu to sploh posreči, pa vam sporočim, mladi prijatelji.



Ponoči.

*Upihnem luč in ležem spat,
in pride sen do mojih vrat,
zbudi me in mi luč prižge,
zasije v žaru bajnem vse.*

*Nad mano zrašte beli grad
ponosnih upov, tihih nad,
nevidna roka mi dobrot
nasiplje na življenja pot.*

E. Gangl.

